

10. navadna nedelja C

*Moje žalovanje si mi spreménil v rajanje,
strgal si mi ráševnik in me opasal z veseljem.
(Ps 30,12)*

Prvo berilo

1 Kralji 17,17-24

Tiste dni je zbolel sin žene, vdove iz Sarépte, hišne gospodinje. Njegova bolezen je tako napredovala, da že ni več dihal. Rekla je torej Elíju: "Kaj hočeš od mene, božji mož? Prišel si k meni, da me spomniš na mojo krivdo in mi usmrtiš sina." Rekel ji je: "Daj mi svojega sina!" In vzel ji ga je iz naročja, ga nesel v gornjo izbo, kjer je stanoval, in ga položil v svojo posteljo. Nato je klical h Gospodu: "Gospod, moj Bog, mar hočeš spraviti v nesrečo celò to vdovo, pri kateri gostujem, in ji usmrtiti sina?" Zleknil se je trikrat čez dečka in klical h Gospodu: "Gospod, moj Bog, prosim, naj se vrne dih življenja tega otroka v njegovo nótranjost!" In Gospod je uslišal Elíjev klic: dih otrokovega življenja se je vrnil v njegovo notranjost in tako je oživel. Elíja je vzel otroka, ga prinesel iz gornje izbe v hišo in ga izróčil materi; Elíja je rekel: "Glej, tvoj sin živi!" Žena pa je rekla Elíju: "Zdaj vem, da si božji mož in da je Gospodova beseda v tvojih ustih resnica."

Drugo berilo

Galačanom 1,11-19

Sporočam vam torej, bratje in sestre: evangelij, ki sem ga oznanil, ni od človeka. Nikakor ga namreč nisem prejel in se ga naučil od človeka, temveč po razodetju Jezusa Kristusa. Slišali ste namreč, kako sem nekoč živel v judovstvu, kako sem zagrizeno preganjal božjo Cerkev in jo skušal uničiti. Po svoji strastni vnemi za očeta izročila sem v judovstvu prekašal mnoge sovrstnike in rojake. Ko pa se je Bogu, ki me je izbral že v materinem telesu in me poklical po svoji milosti, zdelo prav razodeti v meni svojega Sina, da bi ga oznanjal med pogani, se nisem posvetoval z mesom in krvjo, pa tudi v Jeruzalem nisem šel k tistim, ki so bili apostoli pred mano, temveč sem se odpravil v Arabijo, potlej pa sem se vrnil v Damask. Pozneje sem po treh letih šel v Jeruzalem, da bi se spoznal s Kéfom, in pri njem sem ostal petnajst dni. Nobenega drugega apostola nisem videl, razen Jakoba, Gospodovega brata.

Tisti čas se je Jezus napótil v mesto, ki se imenuje Naim. Z njim so šli njegovi učenci in velika množica. Prav tedaj, ko se je približal mestnim vratom, so nesli ven mrliča, edinega sina matere, ki je bila vdova. Spremljala jo je precej velika množica iz mesta. Ko jo je Gospod zagledal, se mu je zasmilila in ji je rekel: "Ne jokaj!" Pristopil je in se dotaknil nosil. Tisti, ki so nosili, so se ustavili in rekel je: "Mladič, rečem ti: Vstani!" Mrtvi se je vzdignil in začel govoriti; in Jezus ga je dal njegovi materi.

Vse je obšel strah in slavili so Boga ter govorili: "Velik prerok je vstal med nami" in "Bog je obiskal svoje ljudstvo." Ta glas o Jezusu se je razširil po vsej Judeji in po vsej okolici.

V razmislek

"V življenju smo obdani s smrtjo"... – tako se začne stara cerkvena pesem, ki se poje na pogrebi. V nobeni drugi situaciji človeškega življenja nismo tako soočeni s končnostjo, kot takrat, ko se moramo posloviti od ljubljenega človeka. Glasne "vrednote" naše družbe bi rade preusmerile našo pozornost od tega dejstva, hkrati pa nas mnogo malih in velikih vsakdanjih izkušenj trpljenja, umiranja in slovesa... že pripravlja na to, da bomo tudi mi morali enkrat stopiti na to pot.

Vendar nas Bog ni ustvaril v to življenje, da bi nas pustil same z izkušnjo dokončnega slovesa in smrti. Sporočilo vseh treh svetopisemskih odlomkov današnjega dne je, da Bog skrbi za to, da vedno pomaga umrlim k novemu življenju. Prvo berilo in evangelij govorita o dveh vdovah, ki sta dobili nazaj svoja sinova, drugo berilo pa govori o novem življenju na drugem nivoju – po srečanju z vstalim Jezusom se stari človek Savel popolnoma spremeni v novega človeka Pavla.

Vsi smo na različne načine povezani s smrtjo – ne le preko tragičnih nezgod in izgub naših bližnjih, temveč tudi takrat, ko se v lastnem življenju soočamo z boleznijo, krivdo, obupom, neuspehom, depresijo, udarci usode... in ko se čutimo odrezane od našega vira življenja. Kadarkoli umremo manjšo ali večjo smrt, smo povezani z nekom, ki se ga naše trpljenje dotakne, ki se nas dotakne in ki nam spregovori besede, polne življenja: "Vstani!".

Potrebujemo ljudi, ki so pogumni, da premagajo strahove, zunanje zakone (dotikanje mrtvih je pomenilo v Jezusovem času kultno onečaščenje!) kakor tudi notranje strahove, da bi se nam približali in se nas dotaknili preko vseh notranjih in zunanjih omejitev, da bi lahko ponovno stopili na noge. In obratno smo tudi mi, podkreppljeni z izkušnjo, kako so se nas drugi "dotaknili" in nam pomagali k novemu življenju, povabljeni, da premagamo naše lastne omejitve in tudi druge "spravimo v akcijo" ter jim pomagamo tam, ko sami ne zmorejo več – od obuditev k novemu življenju...

Obuditev od mrtvih ne pomeni le novega življenja za osebno prizadete, temveč pušča posledice pri vseh. Pri vseh, ki so obuditev od smrti in njene posledice doživeli pri sebi ali drugih ali pa ko so preko nje spoznali, da "vstali" omogočijo drugim "umrlim" novo življenje. Kljub temu "obuditev od mrtvih" daleč presegajo človeške in posvetne zmožnosti. Tako je v vseh treh svetopisemskih odlomkih poudarjeno, da je na koncu in pravzaprav vedno Bog tisti, ki je mrtvega ponovno oživi, seveda s pomočjo ljudi. Osvoboditev in odrešenje se lahko zgodi le takrat, ko Božja prošnja za pomoč ne naleti na gluha ušesa. Vsakič, ko jo zaznamo, se lahko ponovno zgodi čudež v našem malem svetu...